

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΩΡΑΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γράφουν ο ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
και ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗΣ

Γιώργο γεια σου,

Εσύ δεν έχεις ζήσει ελληνικές εκλογές, έχεις τύχει στην Ελλάδα σε εκλογές; Είναι πλεκτριμένη όλη η ατμόσφαιρα! Έχουμε την τύχη με την τεχνολογία να τα βλέπουμε σήμερα στην οθόνη σαν να είμαστε εκεί. Αλλά στα παλαιότερα χρόνια ήταν πιο έντονα, με την προσωπική επαφή, με τις περιοδείες των πολιτικών, με τους προσωπικούς διαφιτισμούς, με τον φανατισμό και τους ομπρικούς καυγάδες. Ήταν κάτι εντυπωσιακό η πολιτική ενημέρωση απλών ανθρώπων και οι συζητήσεις γύρω στα πολιτικά ήταν σαν ρεπορτάζ σημαντικών δημοσιογράφων. Ήταν κάτι μοναδικό. Τόση ενημέρωση, τόσες απόψεις. Κάποτε παρακολούθησα μια σειρά μαθημάτων κι ο καθηγητής έλεγε "Οι Αρχαίοι Έλληνες μιλούσαν, μιλούσαν, μιλούσαν, τόσο που σήμερα απορούμε πως εξοικονομούσαν τα προς το ζην. Κι όμως από αυτές τις συζητήσεις προήλθε ο σκεπτόμενος άνθρωπος". Κουβέντα, σκέψη, απασχόληση.

Θυμάμαι πάντα την απορία μου όταν, τα πρώτα χρόνια στην Αυστραλία, μου είπαν πως... σήμερα είχαμε εκλογές! Μα πώς, πού, πότε; Δεν ακούσαμε, δεν είδαμε τίποτα, καμία ιδιαίτερη κίνηση. Πώς έγιναν εκλογές!!! Εμείς ξέραμε οι πολιτικοί γύριζαν από χωριό σε χωριό, έβγαζαν λόγους από τα μπαλκόνια, λόγους φορτωμένους υποσχέσεις. Κι είναι γνωστό και το ανέκδοτο που λέγεται, για τις υποσχέσεις. Που έλεγε, λέει, ο πολιτικός "θα σας κάνουμε γέφυρες", Μα δεν έχουμε ποτάμια, "θα σας κάνουμε και ποτάμια και θα σας κάνουμε και σχολεία". Μα δεν έχουμε παιδιά, "θα σας κάνουμε και παιδιά". Υπερβολές βέβαια που διακωμωδούν τις προεκλογικές υποσχέσεις των πολιτικών. Γιατί σε αυτή την περίπτωση πάει εκείνο που λέγεται, όποιος είναι έξω από το χορό πολλά τραγούδια ξέρει. Να υπόσχεσαι είναι εύκολο, να υλοποιήσεις τις υποσχέσεις είναι το δύσκολο. Εκεί είναι η συνέπεια και η ηθική αξία, όχι μόνο του πολιτικού αλλά και του πολίτη, του κάθε ανθρώπου.

Και είναι ειρωνικό, να υπόσχεσαι εν γνώσει σου ότι ψεύδεσαι. Πόσα τέτοια στην πολιτική, αλλά και στην κάθε μέρα! Και θα μπορούσα να πω πολλά από τις προχθεσινές εκλογές στην Ελλάδα, από αρχηγούς κομμάτων που δεν βγήκαν ούτε βουλευτές, μέχρι αυτούς που τα έκαναν ρόιδο να ζητούν την ψήφο για να κάνουν νέα αρχή. Αυτά όμως, Γιώργο, ανήκουν στη δική σου αρμοδιότητα. Εγώ θα αναφέρω κάτι για την δημοκρατικότητα!! Γιατί όλοι μιλάνε για δημοκρατία, όλοι είναι δημοκράτες! Μια φίλη μου λέει "Πάντα ήμουν δημοκράτισσα, αλλά δεν μπορώ να δεχτώ αυτόν τον νεαρό, να γίνει πρωθυπουργός μέσα σε πέντε χρόνια στην πολιτική". Τώρα βγάλε εσύ νόημα από αυτή τη δήλωση. Και αφού σου εξηγήσω με το δημοκράτισσα εννοούσε αριστερή. Πού είναι η δημοκρατία και πότε είναι κάποιος δημοκράτης; Σήμερα όλοι είναι δημοκράτες, αριστεροί, δεξιοί, κεντρώοι, προοδευτικοί, φτάνει να είσαι μαζί τους, αλλιώς σε σβήνουν. Άσε το άλλο, κανένας δεν είναι ιδεολόγος, σκεπτόμενος δημοκράτης. Κι ούτε το δεξιά ή αριστερά

είναι ιδεολογική τοποθέτηση. Είναι π α ρ ά τ α ξ η! Δικός μας η όχι. Ποιος λογαριάζει αν Δημοκρατία είναι σεβασμός στη γνώμη του άλλου, η άποψη των πολλών, του Δήμου. Είναι το βασικό, το πρώτο δικαίωμα του πολίτη, το δικαίωμα να εκφράσει τη γνώμη του και την άποψή του. Ο Δημότης, ο λαός που δεν είναι όχλος, είναι πολίτης υπεύθυνος, Δημότης. Και πρέπει να έχουμε υπεύθυνους δημότες για να έχουμε Δημοκρατία. Αυτά, Γιώργο, και για τα εκλογικά και πολιτικά κόμματα, δικά σου χωράφια. Σ' αφήνω με ένα ακόμα ποιηματάκι, περί δημοκρατίας.

ΔΗΜΟΣ

Ο Δήμος είναι ο κριτής – ο Δήμος όχι ο όχλος.

Κριτής και εξουσιαστής – και οδηγός και πλάστης.

Ο Δήμος όχι ο λαός.

Δήμος ίσον δημότης, – πολίτης και υπεύθυνος.

Λαός ίσον ολόπια – μα ίσως και προδότης.

Και λαουτζικός κάποτε. – Καί κύμα και φγουρτούνα.

Που άγεται και φέρεται – κατ' εντολήν

και προτροπήν – ατά τας περιστάσεις.

Το Δήμο, τον δημότη – αυτόν να σεβαστείς.

Αν λες και αν πιστεύεις – αν επιμένεις κι εννοείς,

αν μου μιλάς και διαλαλεις – τι είναι Δημοκρατία,

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Δεν έχω τίποτα να προσθέσω σ' αυτά που έγραψες για την Δημοκρατία που είναι το καλύτερο πολίτευμα μ' όλες τις τις ελλείψεις επειδή υπάρχουν πολλές παραλλαγές. Πολλές φορές αυτές οι παραλλαγές αφορούν στο εκλογικό σύστημα, αν είναι βασιλευσμένη ή προεδρική δημοκρατία, αν κυβερνά ο πρόεδρος ή υπάρχει πρωθυπουργός, αλλά υπάρχουν και δικτάτορες ή μονάρχες που δυναστεύουν τους λαούς τους με τον μανδύα τού... δημοκράτη. Έχεις δίκιο, δεν έχω βρεθεί σε περίοδο εκλογών στην Ελλάδα, αλλά ήμουν εκεί την ημέρα δημοτικών εκλογών και το βράδι προσκεκλημένος για δείπνο στο σπίτι της μητέρας γνωστού συμπαροίκου και δραστήριας Νεοδημοκράτισσας, στο Νέο Ηράκλειο. Αν δεν κάνω λάθος, είχε εκλεγεί δήμαρχος Αθηναίων για δεύτερη φορά ο Δημήτρης Μπέης και το τί γινόταν έξω από το σπίτι της οικοδέσποινας μου δεν περιγράφεται. Αυτοκίνητα να περνούν συνέχεια φορτωμένα επιβάτες που φώναζαν

συνθήματα εναντίον της Ν.Δ. και κορνάριζαν, κροτίδες που πετούσαν στην αυλή τού σπιτιού και εκείνη να τηλεφωνεί σε ομοϊδεάτισσές της για να πει τα παράπονά της, ενώ ο σύζυγός της την συμβούλευε ν' αγνοήσει τους ταραξίες που γλεντούσαν την νίκη τους. Όταν επέστρεψα στο ξενοδοχείο μου στο Σύνταγμα τα μεσάνυχτα γινόταν και ο χαμός από τους πανηγυρισμούς. Στην Αίγυπτο, φυσικά, ούτε λόγος να γίνονται δημοκρατικές εκλογές, αφού τους πρωθυπουργούς διορίζαν οι Αγγλοι με τον βασιλιά Φαρούκ.

Στην Αυστραλία, όμως, παρακολούθησα όλες τις εκλογές μετά το 1957 λόγω της δουλειάς μου και πότε είχαν μεγάλο ενδιαφέρον, πότε όχι όταν η εκλογή τού ενός κόμματος ή τού άλλου ήταν δεδομένη. Πολύ ενδιαφέρουσες ήταν οι εκλογές τού 1961 όταν οι Εργατικοί με αρχηγό τον Αθα Κόλγουελ κέρδισαν 15 νέες έδρες και οι Λίμπεραλ με τον Μπομπ Μέντζις έχασαν 13. Στη Βικτώρια, το 1961, ο γνωστός μας Μπίλι Σνέντεν ήταν δεύτερος στην πρώτη καταμέτρηση, αλλά κέρδισε την έδρα του στη δεύτερη καταμέτρηση όταν έλαβε περισσότερα από τα δύο τρίτα των προτιμήσεων τού DLP, όμως την πλειοψηφία μιας έδρας στη Βουλή έδωσε στον Μέντζις ο Τζιμ Κίλεν από το Κουίνσλαντ που κέρδισε την έδρα του με διαφορά 130 ψήφων από τις οποίες οι ζωτικής σημασίας 93 ήταν προτιμήσεις από... κομμουνιστές ψηφοφόρους. Αν και φαίνεται παράξενο, εν τούτοις ήταν «λογικό» οι κομμουνιστές να προτιμούν συντηρητική κυβέρνηση από Εργατική, επειδή με τους Λίμπεραλ ήταν πιο εύκολο να κάνουν τον ταξικό πόλεμό τους.

Όμως οι πιο δύσκολες εκλογές για τα δύο κόμματα εξουσίας ήταν, όπως θα θυμάσαι, τού 2010 όταν έληξαν με ισοπαλία(!) 72 εδρών για το καθένα και η Εργατική αρχηγός, Τζούλια Γκίλαρντ, σχημάτισε κυβέρνηση μειοψηφίας.

Να προσθέσω, Γρηγόρη, ότι ενώ το καλύτερο εκλογικό σύστημα είναι των ΗΠΑ, όπου εκτός από τον πρόεδρο και το Κοινοβούλιο εκλέγονται από τον λαό εισαγγελείς μέχρι και σερίφηδες, πιστεύω ότι πιο δίκαιο είναι το αυστραλιανό επειδή δεν υπάρχει «καμένη» ψήφος, αφού ο κάθε πολίτης έχει και δεύτερη επιλογή αν δεν εκλεγεί η πρώτη επιλογή του. Στην Αυστραλία κάθε πολιτικός πρέπει να λάβει το 50% συν μια ψήφο για να εκλεγεί και το όποιο κόμμα πρέπει να λάβει το 50% συν μια ψήφο για να σχηματίσει κυβέρνηση, συμπεριλαμβανομένων των προτιμήσεων, που το θεωρώ δημοκρατικό, ενώ στην Ελλάδα κυβερνά ένα κόμμα με μόνο το 36% των ψήφων. Κατά τη γνώμη μου σε μια δημοκρατία οι πολλοί κυβερνούν και οι λίγοι ελέγχουν, πώς λοιπόν μπορεί έστω και το 40% ή 45% να κυβερνά το 60% ή 55%; Το πιο δίκαιο και δημοκρατικό σύστημα διακυβέρνησης, πάντα κατά τη γνώμη μου είναι η άμεση δημοκρατία της Ελβετίας όπου οι πολίτες συμμετέχουν στις μεγάλες αποφάσεις με δημοψηφίσματα. Τί καλά θα ήταν αν μπορούσαμε να συνδυάσουμε τα συστήματα Αυστραλίας, ΗΠΑ και Ελβετίας για να πετύχουμε το τέλειο, αν και υποπεύσμαι πως πολλοί αναγνώστες μας έχουν διαφορετική γνώμη και αυτό είναι η πεμπουσία της Δημοκρατίας!